

فراخوان اقدام فوری

سه زندانی در خطر اعدام قرار دارند

امیرحسین مرادی، محمد رجبی، و سعید تمجیدی به اتهام آتش زدن اموال عمومی در جریان اعتراضات آبان ۱۳۹۸ به مرگ محکوم شده‌اند. محاکمه آن‌ها به شدت ناعادلانه بوده است. این سه زندانی در طول دوره بازجویی از دسترسی به وکیل محروم شده بودند و می‌گویند که در این دوره شکنجه شده‌اند. امیرحسین مرادی می‌گوید وادار به «اعترافات» شده است که از تلویزیون دولتی پخش شده و به عنوان مدرک برای محکوم کردن این زندانیان در دادگاه مورد استفاده قرار گرفته است.

اقدام شما موثر است؛ به زبان و قلم خودتان نامه بنویسید یا از متن زیر الگو برداری کنید.

رئیس قوه قضائیه، ابراهیم رئیسی

دفتر نمایندگی دائم ایران در سازمان ملل در مقر ژنو

C/o Permanent Mission of Iran to the UN
Chemin du Petit-Saconnex 28
1209 Geneva, Switzerland

جناب آقای ابراهیم رئیسی، رئیس محترم قوه قضائیه

امیرحسین مرادی، محمد رجبی، و سعید تمجیدی در شعبه ۱۵ دادگاه انقلاب تهران در خصوص چندین اتهام از جمله «مبارزه» مجرم شناخته شده و به مرگ محکوم شده‌اند؛ این زندانیان در معرض خطر اعدام قرار گرفته‌اند. سخنگوی قوه قضائیه ایران، در جریان کنفرانس مطبوعاتی هفتگی‌اش در ۲۹ بهمن ۱۳۹۸، این سه نفر را متهم کرد که از «هریان شورش‌ها» بوده‌اند و «بانک‌ها و پمپ بنزین‌ها را آذر جریان اعتراضات سراسری در آبان ۱۳۹۸» آتش زده‌اند و از اقدامات مجرمانه خود فیلم برداری کرده و برای رسانه‌های خارجی فرستاده‌اند. به گفته‌ی یک منبع مطلع، این سه زندانی به علاوه بر پایه اتهامات دیگری از جمله «سرقت مسلحانه»، در رابطه با حوادثی جداگانه، به ۱۱ تا ۱۶ سال حبس و شلاق محکوم شده‌اند. احکام محکومیت این زندانیان در اواخر بهمن ماه به دست وکیل آنان رسیده است.

همه‌ی کشورها به شکل مشروع می‌توانند با خشونت‌ورزی‌های مجرمانه برخورد قانونی کنند، اما محاکمه این سه نفر که در روزهای ۱۵ و ۱۶ دی ۱۳۹۸ برگزار شده به شدت ناعادلانه بوده است. امیرحسین مرادی، ۲۵ ساله، در ۲۸ آبان ۱۳۹۸ دستگیر شده و به مدت یک هفته در بازداشتگاه وزارت اطلاعات در تهران نگهداری و به بعد از آن به مدت یک ماه به زندان اوین تهران انتقال یافت. این زندانی به مدت طولانی در سلول انفرادی نگهداری شده و بدون حضور وکیل مورد بازجویی قرار گرفته بود. امیرحسین مرادی گفته است که مورد شکنجه و سایر بدرفتاری‌ها (از جمله ضربات باتوم، شوک الکتریکی، و ایستادن بازجو روی قفسه‌ی سینه‌اش) قرار گرفته است. او می‌گوید تنها به این دلیل اقدام به «اعتراف» کرده است که بازجویان به او وعده داده بودند در این صورت، امکان برخورداری او از خدمات درمانی و معالجه‌ی آسیب‌های جسمی‌ای را که به او رسیده فراهم می‌کنند؛ اما متعاقباً از این کار خودداری کردند. محمد رجبی، ۲۵ ساله، و سعید تمجیدی، ۲۷ ساله، در ۷ دی ۱۳۹۸ دستگیر شده و بدو در بازداشتگاه وزارت اطلاعات در تهران نگهداری می‌شدند. این دو زندانی نیز گفته‌اند که مورد شکنجه و سایر بدرفتاری‌ها (از جمله ضرب و شتم، ضربات باتوم، و وارونه آویزان کردن و ضربه زدن به پاهایشان) قرار گرفته‌اند. این هرسه زندانی تا چندین هفته بعد از بازداشت‌شان مورد «ناپدیدسازی قهری» قرار گرفته و از دسترسی به وکیل در مرحله بازجویی محروم شده بودند. «اعترافات» امیرحسین مرادی که، چند روز پیش از برگزاری محاکمه این سه زندانی، در قالب یک برنامه‌ی تبلیغاتی از تلویزیون دولتی ایران پخش شد، در دادگاه به عنوان مدرک برای محکوم کردن آنان مورد استفاده قرار گرفته است. این سه نفر در حال حاضر در زندان قشاقویه در استان تهران به سر می‌برند.

این‌جانب مصراحتاً از شما درخواست می‌کنم که حکم اعدام امیرحسین مرادی، محمد رجبی، و سعید تمجیدی را ملغاً کرده و دستور برگزاری محاکمه‌ی مجدد و عادلانه‌ی این افراد، بدون توسل به حکم اعدام، را صادر کنید. خواهشمندم به این زندانیان اجازه دهید تا با خانواده‌ها و وکلایشان در تماس باشند، و کسب اطمینان کنید که ادعای این افراد در مورد شکنجه شدن‌شان مورد تحقیق و تفحص قرار می‌گیرد و متهمان به دست داشتن در این اقدامات به صورت عادلانه مورد محاکمه قرار می‌گیرند. همچنین خواهشمندم، با اتخاذ تدابیر لازم، کسب اطمینان کنید «اعترافات» که گفته می‌شود بر اثر شکنجه و سایر بدرفتاری‌ها اخذ شده به ثبت نمی‌رسد، در رسانه‌ها منتشر نمی‌شود، و در دادگاه مورد استفاده قرار نمی‌گیرد. از شما درخواست می‌کنم اجرای کلیه احکام اعدام را در راستای ملغاً کردن حکم اعدام رسماً به حال تعلیق در آورید.

با احترام

AMNESTY
INTERNATIONAL

فراخوان اقدام فوری

اطلاعات تکمیلی

۳ دی ۱۳۹۸، سازمان صداوسیما جمهوری اسلامی، رسانه‌ی دولتی ایران، به پخش برنامه‌ای شامل «اعترافات» یک زن و ۱۲ مرد، از جمله امیرحسین مرادی، پیش از برگزاری محاکمه آنان اقدام کرد. در این برنامه چهره‌های محوشده‌ی افرادی در حال «اعتراف» کردن به اقدامات مختلف در جریان اعتراضات نشان داده می‌شد، از جمله: شرکت کردن در اعتراضات، فرستادن تصاویر و ویدئوهایی از اعتراضات برای خانواده یا دوستان و یا برای رسانه‌های خارج از کشور، تشویق کردن مردم به شرکت در اعتراضات، یا دست زدن به خشونت در جریان اعتراضات. امیرحسین مرادی گفته است که بر اثر شکنجه وادار به «اعتراف» شده است. عفو بین‌الملل اطلاعاتی در خصوص نحوه‌ی برخورد با ۱۲ فرد دیگری که در آن برنامه دیده می‌شوند در اختیار ندارد. با این حال، از آن‌جا که به نظر می‌رسد هیچ‌یک از آنان در آن مقطع به وکیل دسترسی نداشته‌اند، و با توجه به رویه درازمدت حکومت در اخذ «اعترافات» اجباری در چنین مواردی، عفو بین‌الملل از این بابت ابراز نگرانی می‌کند که احتمالاً هیچ‌یک از این افراد آزادانه و با رضایت خود در این برنامه شرکت نکرده‌اند.

در فاصله‌ی ۲۴ تا ۲۸ آبان ۱۳۹۸، مقام‌ها و مسئولان حکومت ایران به سرکوب بی‌رحمانه اعتراضاتی اقدام کردند که در بیش از صد شهر در سراسر کشور به راه افتاده بود. بنا به منابع موثق، نیروهای امنیتی با استفاده غیرقانونی و همچنین مرگبار، از قوه قهریه بیش از ۳۰۰ نفر را کشته و هزاران نفر را زخمی کردند. هزاران نفر از معترضان، در بسیاری از موارد به شکل خودسرانه، بازداشت شدند. روزنامه‌نگاران، دانشجویان و مدافعان حقوق بشر، از جمله فعالان حقوق اقلیت‌ها و حقوق کارگران و اعضای اقلیت‌های قومی نیز به شکل خودسرانه بازداشت و حبس شدند. شماری از بازداشت‌شدگان مورد ناپدیدسازی قهری، شکنجه و سایر بدرفتاری‌ها قرار گرفته‌اند. خانواده‌های بسیاری از بازداشت‌شدگان تهدید شده‌اند و به آن‌ها هشدار داده شده است که در رسانه‌ها حضور پیدا نکنند. در حالی که به نظر می‌رسد رفتار اکثر تظاهرکنندگان مسالمت‌آمیز بوده، در برخی موارد، با تشدید سرکوب‌ها از جانب نیروهای امنیتی، تعداد محدودی از معترضان به سنگ‌پرانی و آتش زدن و آسیب رساندن به بانک‌ها، حوزه‌های علمیه و مکان‌های دیگر اقدام کرده بودند.

دولت‌ها موظف‌اند تا با اتخاذ تدابیر لازم، از جمله محاکمه متهمان به ارتکاب جرایم خشونت‌بار، برای محافظت از مردم در مقابل تهدیدات جانی و فیزیکی اقدام کنند. با این حال، چنین تدابیری باید به طور کامل با موازین بین‌المللی حقوق بشر، از جمله حق برخورداری از محاکمه عادلانه، مطابقت داشته باشد و باید بدون توسل به صدور حکم اعدام انجام شود.

«قانون مجازات اسلامی» که در ایران به اجرا گذاشته می‌شود جرم «محاربه» را به عنوان «دست به اسلحه بردن به منظور آسیب زدن به جان و مال و حیثیت مردم با هدف ایجاد رعب در میان آنان به گونه‌ای که موجب جو نامنی شود» تعریف کرده است. این قانون مشخص نمی‌کند که چگونه اقداماتی «موجب جو نامنی» محسوب می‌شوند، و تشخیص آن را به قضات واگذار می‌کند. قانون مجازات اسلامی، با نقض قوانین بین‌المللی، اقدام به «محاربه» را مستوجب حکم اعدام می‌شمارد، حتی در شرایطی که اقدامات یک فرد به آدم‌کشی عمدی منجر نشده باشد.

سازمان عفو بین‌الملل با صدور حکم اعدام، بدون استتنا و در تمام موارد، فارغ از ماهیت جرم، مشخصات مجرم، و روش مورد استفاده‌ی دولت برای اعدام کردن زندانی، مخالف است. این سازمان حکم اعدام را ناقض حق حیات می‌داند و آن را حد اعلای مجازات بی‌رحمانه، غیرانسانی و ترذیلی به شمار می‌آورد.

AMNESTY
INTERNATIONAL

